

İyi günde kötü günde,
hep seninle...

BANA DOKUNMA NOVELLALAR

BENİ GÖR • BENİ HİSSET

TAHEREH MAFI

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Bana Dokunma 1 - Bana Dokunma
Bana Dokunma 2 - Beni Bırakma
Bana Dokunma 3 - Beni Yakma
Bana Dokunma 4 - İnan Bana
Bana Dokunma 5 - Beni Kışkırtma
Bana Dokunma 6 - Hayal Et Beni
Bana Dokunma Novellalar- Beni Yık-Beni Kır-Beni İzle

BANA DOKUNMA NOVELLALAR

Beni Gör-Beni Hisset

Orijinal adı: The Shatter Me Novellas
Shatter Me - 5.5 Reveal Me - 6.5 Believe Me
© 2019 - 20021

Yazan: Tahereh Mafi

Çeviren: Türkan Çolak

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
İlk olarak HarperCollinsPublishers'in alt markası Harper tarafından ABD'de yayımlanmıştır. Libris Agency aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Mart 2024 / ISBN 978-625-6932-61-6

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama ve sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın Anonim Şirketi

Akçaburgaz Mahallesi 137. Sokak No :12

Esenyurt/İstanbul

Sertifika No: 71320

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

BANA DOKUNMA NOVELLALAR

BENİ GÖR BENİ HİSSET

TAHEREH MAFI

Çeviren: Türkan Çolak

DE
X

İçindekiler

| | |
|------------------|----|
| Beni Gör..... | 7 |
| Beni Hisset..... | 83 |

Beni Gör

DEX KOPYA

Birinci Bölüm

İştahım yok.

Daha önce iştahsızlık çektiğimi hiç sanmıyorum.

Ama şu anda nefis bir pastaya bakıyor olsam da nedense onu yiyemiyorum. Midem bulanıyor.

Çatalımın ucuyla pastayı her seferinde biraz daha sert bir şekilde dürtmeye devam ediyorum. Artık yarısı yan yatmış ve üzerinde çizikler oluşmuş durumda. Bozuldu. Masum bir pastanın şeklini bozmayı hiç istemezdim –yiyecekleri, özellikle de pastaları israf etmek düpedüz suçtur– ama çatalın tekrarlayıp duran hareketinde ve vanilyalı pandispanyanın yumuşak, mülayim direncinde rahatlatıcı bir şey var.

Boştaki elimi yavaşça yüzüme doğru kaydırıyorum.

Daha kötü günlerim de olmuştu. Daha büyük kayıplar. Daha berbat geceler. Ama nedense bu, cehennemin yeni bir türüymüş gibi geliyor.

Gerginlik omuzlarımda birikiyor, düğümleniyor ve sırtıma yayılan donuk, zonklayan bir ağrıya yol açıyor. Ağrıyı hafif-

letmeye, kaslarımdaki gerginliği gevşetmeye çalışıyorum ama hiç işe yaramıyor. Burada, bitmemiş bir dilim pastanın üzerine eğilmiş bir hâlde ne zamandır oturduğumu bilmiyorum. Belki saatlerdir.

Yarısı boş yemek salonuna bir göz atıyorum. Oda mı? Çadır mı? Kesinlikle çadır.

Tavanı destekleyen uzun, beyaz badanalı ahşap kirişlere gözlerimi kısarak bakıyorum. Belki bitişikteki çadırıdır. Dışarıdaki her şeyi krem renginde bir branda örtüyor, ancak içeriden buranın sağlam, müstakil bir bina olduğu anlaşılıyor. Çadırlarla niye uğraşılır bilmiyorum. Umarım pratik bir amaca hizmet ediyorlardır, çünkü aksi takdirde çok aptalca görünüyor. Geri kalan her şey yeterince fazla. Masalar, zamanla pürüzsüz hâle getirilen tamamlanmamış ahşap levhaların birleştirilmesiyle yapılmış. Sandalyeler basit. Çoğu ahşap. Çok basit. Ama güzel; her şey güzel. Burası, Omega Point'teki diğer yerlerimizin hepsinden daha yeni, daha temiz ve daha ferah görünüyor. Lüks bir kamp alanı gibi.

Sığınak.

Çatalı pastaya bir daha batırıyorum. Saat geç oldu, gece yarısını çoktan geçti ve burada olma nedenlerim geçen her dakika daha da belirsizleşiyor. Neredeyse herkes dans ediyor, sandalyeler yere sürtüyor, ayaklar yer değiştiriyor, kapılar açılıp kapanıyor. Warner ve Juliette (Ella? Hâlâ tuhaf geliyor) burada bir yerlerdeler ama muhtemelen Ella, Warner'a kendi doğum günü pastasını zorla yedirmeye çalıştığı için görünmüyorlar. Belki de Warner pastayı isteyerek yiyordur. Her neyse. Kendim için gerçekten üzüldüğüm zamanlarda, ondan her zamankinden daha çok nefret ediyorum.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. O kadar yorgunum ki.

Gidip biraz uyumam gerektiğini biliyorum ama bu odanın sıcak ışıltısından vazgeçip çadırımın soğuk yalnızlığına gitmek istemiyorum. Burası çok aydınlık. Castle'ın kızı ve bu direnişin

lideri Nouria'nın gerçekten aydınlığa meraklı olduğu açık. Bu onun uzmanlık alanı. Onun süper gücü. Üstelik de her yerde. Tavana ipli ışıklar dizilmiş. Duvarları ve kapıları fenerler süslüyor. Bir duvarın önünde devasa bir taş şömüne var ama içi ateşle değil, sıcak ışıkla dolu. Rahat hissettiriyor.

Hem burası pasta kokuyor.

Yıllar boyunca mahremiyetimi insanlarla paylaşmak zorunda kalmaktan şikâyet edip durdum ama artık kendi evim –tamamen kendime ait küçük, müstakil bir ev– olduğu hâlde orayı istemiyorum. Omega Point'teki ve Sektör 45'teki ortak alanları özlüyorum. Kapımı açtığımda arkadaşlarımı görmek hoşuma gidiyordu. Uyumaya çalışırken onların boş boş şakalaşmalarını duymayı seviyordum.

Öyle işte.

Hâlâ buradayım.

Henüz yalnız kalmaya hazır değilim.

Bütün gece burada oturup insanların çiftler hâlinde gözden kaybolmasını izliyorum. Lily ve Ian. Brendan ve Winston. Sonya ve Sara. Nouria ve karısı Sam. Castle arkalarından gidiyor.

Herkesin yüzü gülüyor.

Umutlu görünüyorlar. Rahatlamış. Hayatta kalmayı ve kan dökmenin nadir güzel anlarını kutluyorlar. Öte yandan ben, çılgılık atmak istiyorum.

Çatalımı bırakıp parmak uçlarımı gözlerime bastırıyorum. Saatlerdir artan hayal kırıklığım sonunda zirveye ulaşmak üzere. Hissediyorum, ellerini boynuma doladığını hissediyorum.

Öfke.

Neden şu anda korkan tek kişi benim? Neden içinde bu gerginlik hissini taşıyan tek kişi benim? Neden aynı soruyu tekrar tekrar soran tek kişi benim:

Adam ve James hangi cehennemdeler?

Nihayet Sığınak'a vardığımızda trampet temposu, sevinç

çığıllıkları ve coşkuyla karşılandık. Herkes bu büyük bir aile kavuşmasıymış, sanki geleceğe dair umut varmış gibi, hepimiz iyi olacaktık gibi davranıyordu.

Adam ve James'in kayıp olması kimsenin umurunda değil gibiydi.

Kafa sayımı yapan tek kişi bendim. Odada bakınan, yabancı yüzlerin gözlerini araştıran, kuytu köşelere bakıp sorular soran tek kişi bendim. Görünüşe bakılırsa iki takım arkadaşımın eksik olmasının normal olmadığını düşünen tek kişi bendim.

"Gelmek istemiyordu dostum. Bunu biliyorsun zaten."

Bu.

Ian'ın bana yutturmaya çalıştığı saçma açıklama buydu.

"Kent bundan böyle çıkmayacağını söyledi" dedi Ian. "Bize planlarımıza kendisini katmamamızı açık açık söyledi ve o bunu söylerken sen de oradaydın." Ian bana gözlerini kısarak bakıyordu. "Kendini kandırma. Adam, James'le birlikte geride kalıp dokunulmazlık elde etmek istiyordu. Onu duydun. Boş ver."

Ama boş veremedim.

Ters giden bir şeyler olduğu konusunda ısrar ettim. Her şeyin yolunda gitmesi; bir tuhaflık var gibiydi. *Doğru olmayan bir şeyler var*, deyip durdum ve Castle da bana kibarca –bir deliyle konuşuyormuş gibi– Adam'ın James'in velisi olduğunu, bunun beni ilgilendirmedigini, James'i ne kadar çok seversem seveyim ona ne olacağına benim karar veremeyeceğimi anlattı.

Kimsenin aklına gelmeyen bir şey var: Adam'ın geride kalıp dokunulmazlık talep etme konusundaki aptalca fikrini, Anderson'ın hâlâ hayatta olduğunu öğrenmemizden önce ortaya attığı. Delalieu'nun, Anderson'ın Adam ve James için gizli planlar yaptığını söylediğini duymamızdan önce. Bu, Anderson'ın gelip Delalieu'yu öldürmesinden ve hepimizin akıl hastanesine atılmasından önceydi.

Ters giden bir şeyler var.

Adam, Anderson'ın orada olacağını bilse Sektör 45'te kalıp James'in hayatını riske atacağını hiç sanmıyorum. Adam bazen salak olabiliyor ama bütün hayatını on yaşındaki o çocuğu babasından korumaya çalışarak geçirdi. James'i Anderson'ın yakınında, hem de Anderson'ın kendileri hakkındaki gizli planlarını duyduktan sonra, tutmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Adam bunu yapmazdı; riske atmazdı. Bunu biliyorum. Adım gibi eminim.

Ama kimse bunu duymak istemedi.

Winston yavaşça, "Hadi ama dostum" dedi. "James senin sorumluluğunda değil. Ona ne olursa olsun, bu senin hatan değil. Yolumuza devam etmeliyiz."

Sanki yabancı bir dil konuşuyordum. Duvara bağınyordum. Herkes aşırı tepki verdiğimi düşünüyordu. Fazla duygusal olduğumu. Kimse korkularımı dinlemek istemiyordu.

En sonunda Castle sorularımı yanıtlamayı bıraktı. On iki yaşındayken beni odamda sokak köpeklerini saklamaya çalışırken yakaladığında yaptığı gibi sık sık içini çekmeye başladı. Bu gece ayrılmadan hemen önce bana bir bakış attı –bana üzüldüğünü açıkça ifade eden bir bakış– ve ben bununla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Nazik, şefkatli Brendan bile başını salladı ve şöyle dedi: "Adam kararını verdi. Onları kaybetmek hepimiz için çok zor Kenji ama kendini bırakmamalısın."

Lanet olası.

Bırakmadım kendimi.

Bırakmayacağım.

Başımı kaldırıp Warner'ın devasa doğum günü pastasından artakanlara bakıyorum. Odanın ortasındaki bir masanın üzerinde savunmasız duruyor ve ben birden yumruğumu pastaya daldırma dürtüsüyle sarsılıyorum. Parmaklarım çatalın çevresinde tekrar esniyor, bilinçdışı bir dürtü bu, denetlemeye tenezül bile etmiyorum.

Warner'ın doğum gününü kutluyoruz diye öfkeli değilim. Gerçekten değilim. Güzel bir şey bu, anlıyorum, adamın daha önce doğum günü hiç kutlanmamış. Ama şu anda kutlama yapacak havada değilim. Şu anda o iğrenç pastayı yumruklayıp duvara fırlatmak istiyorum. Kaldırıp duvara fırlatmak istiyorum ve sonra...

Belimden sırtıma doğru bir elektrik ısısı yayılıyor ve ben, bir elin yumruğunu kavramasını sanki kilometrelerce uzaktan izliyor gibi olsam da kaskatı kesiliyorum. Çatalı çekiştirerek elimden almaya çalıştığını hissediyorum. Ardından onun kahkahasını duyuyorum.

Birden kendimi daha da huzursuz hissediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor. "Şu şeyi silah gibi tutuyordun da." Sesi gülümsüymüş gibi geliyor ama bilemem. Hâlâ boşluğa bakıyorum, görüşüm hiçbir şey göremeyecek kadar daralıyor. Nazeera çatalı elimden almayı başardı ve şimdi burada parmaklarım bir şeye uzanmaya çalışıyordum gibi donmuş bir vaziyette oturuyorum.

Nazeera'nın yanıma oturduğunu hissediyorum.

Onun sıcaklığını, varlığını buradan bile hissedebiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Onunla pek konuşmadık. En azından bizimle ilgili. Onu görünce kalbimin nasıl hızlı hızlı çarptığını, zihnimi kesinlikle işgal eden münasebetsiz hayallere ilham verişini hiç konuşmadık. Aslında, yatak odamdaki o kısa sahneden beri sadece işle ilgili şeyler dışında bir şey konuşmadık. Hem neden konuşalım ki? Anlamı yok.

Onu öpmek aptallıktı.

Ben bir aptalım, Nazeera muhtemelen çılgının teki ve aramızda her ne yaşandıysa büyük bir hataydı. Nazeera sürekli kafamı karıştırıyor, duygularımı altüst ediyor ve ben de düşünmeye, kendimi, mantığımı anlamaya ikna etmeye çalışıyorum... Ama nedense bedenim bunu anlamıyor. Biyolojimin onun *varlığına* verdiği tepkiyi görseniz felç geçirdiğimi sanırsınız.

Ya da anevrizma.

“Hey.” Şimdi sesi ciddi, artık gülümsemiyor. “Sorun ne?” Başımı iki yana sallıyorum.

“Bana kafa sallama.” Kahkaha atıyor. “Pastanın canına okumuşsun Kenji. Bir sorun olduğu belli.”

Bunun üzerine hafifçe ona doğru dönüyorum. Gözümün ucuyla ona bakıyorum.

Nazeera cevap olarak gözlerini deviriyor. “Ah lütfen” diyor, çatalımı –*benim çatalımı*– şekli bozuk pastaya saplayarak. “Yemeyi sevdiğini herkes biliyor. Sürekli yiyorsun. Ağzın hep dolu olduğu için uzun uzun konuşabildiğin çok nadirdir.”

Gözlerimi kırıştıtarak bakıyorum ona.

Tabaktaki kremanın bir kısmını sıyrıyor ve çatalı önce lölipop gibi tuttuktan sonra ağzına götürüyor. Çatalı yalayıp temizledikten sonra ona, “O çatalı ağzıma sokmuştum” diyorum.

Nazeera şöyle bir duraksıyor. Pastaya bakıyor. “Bunu yemiyorsun sanmıştım.”

“Artık yemiyorum” diyorum. “Ama birkaç lokma aldım.”

Sandalyesinde doğrulup mahcup bir tavırla, “Almışsındır tabii” diyerek çatalı bırakırkenki hâli sırtımdaki gerginliği çözüveriyor. Tepkisi o kadar çocukça ki –sanki daha önce öpüşmemişiz, sanki aynı şeyleri aynı anda tatmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyormuşuz gibi– kendimi tutamıyorum. Gülmeye başlıyorum.

Az sonra o da gülüyor.

Birden yeniden insan olduğumu hissediyor gibiyim.

İç çekiyorum, omuzlarımdaki gerginlik biraz azalıyor. Ahşap masaya dirseklerimi dayayıp, başımı ellerimin arasına alıyorum.

“Hey” diyor Nazeera usulca. “Bana anlatabilirsin, biliyorsun.”

Sesi içten. Sıcak. Derin bir nefes alıyorum. “Ne anlatayım?”

“Sorunun ne olduğunu anlat.”

Tekrar gülüyorum ama bu seferki acı bir kahkaha. Nazee-ra konuşmak istediğim son kişi. Tanıdığım onca insan arasında bana değer veriyormuş gibi davranan tek kişinin o olması kötü bir şaka olsa gerek.

İç çekip doğruluyorum ve kaşlarımı çatarak uzaklara bakıyorum.

Odanın öteki uzunda Juliette'i ânında fark ediyorum; uzun kahverengi gözleri ve çarpıcı gülümsemesi. Şu anda en iyi arkadaşımın gözü erkek arkadaşından başkasını görmüyor. Bu duruma hem öfkeleniyor hem kabulleniyorum. Bu gece biraz eğlenmek istediği için onu suçlayamam; cehennemini yaşadığını biliyorum.

Ama şu anda benim de ona ihtiyacım var.

Zor bir geceydi ve ben daha önce onunla konuşup Adam ve James'in durumu hakkında ne düşündüğünü sormak istedim ama daha odasına ulaşmadan Castle beni durdurdu. Bu gece onu rahat bırakacağıma dair benden söz aldı. J'nin Warner'la yalnız kalmasının önemli olduğunu söyledi. Huzurlu birkaç dakikalari olsun, yaşadıkları onca şeyin ardından toparlansınlar diye rahatsız edilmeden baş başa bir gece geçirmelerini istiyordu. Gözlerimi öyle bir devirdim ki neredeyse yuvalarından akıp gideceklerdi.

Yaşadığım onca berbat şeyden sonra toparlanmam için *bana* huzurlu bir gece veren yok. Benim duygusal durumum gerçekten kimsenin umurunda değil; daha doğrusu, J'den başka kimse umursamıyor.

Ona bakmaya devam ediyorum, gözlerim sırtında delikler açıyor. Bana bakmasını istiyorum. Beni görebilseydi, eminim bir sorun olduğunu anlar ve buraya gelirdi. Eminim gelirdi. Ama gerçek şu ki, beni onun gecesini mahvetmekten alıkoyan sadece Castle değil; yaşadıkları onca şeyden sonra Warner'la ikisi gerçek bir kavuşmayı hak ediyorlar. Hem şu anda onu Warner'dan uzaklaştırmaya kalksam Warner beni gerçekten öldürür.

Ama bazen düşünüyorum da...

Peki ya ben?

Benim duygularım neden önemli değil? Başkaları hiç yargılanmadan bir sürü farklı duyguyu yaşayabiliyor, bense çoğunu huzursuz etmeden sadece mutlu olabiliyorum. Herkes beni şapşal şapşal gülümserken görmeye alışkın. Ben eğlenceli adamım, gamsız adamım. Herkesi güldürmeyi garanti eden kişi benim. Üzgün olduğumda ya da tepem attığında kimse benimle ne yapacağını bilmiyor. Castle'la ya da Winston'la, hatta Ian'la konuşmayı denedim ama şimdiye kadar hiç kimse beni J'nin dinlediği gibi dinlemedi. Castle her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışır ama acı çekmeyi hoş karşılamaz. Ben sızlanmaya başladıktan otuz saniye sonra güçlü olmam gerektiğini söyleyen motivasyon konuşmasını devreye sokar. Ian'sa, anlatacaklarım çok olunca kaşınmaya başlar. Hâlden anlamaya çalışır ama eline geçen ilk fırsatta arazi olur. Winston dinler. En azından o iyi bir dinleyici. Ama sonra az önce benim anlattıklarımaya yanıt vermek yerine kendi dertlerini sayıp dökmeye başlar. Onun da içini dökmeye ihtiyacı olduğunu anlıyorum ama sonunda kendimi on kat daha kötü hissediyorum.

Oysa Juliette'le...

Ella mı?

Onunla çok farklı. Birbirimizi gerçekten tanıdıktan sonra aslında ne çok şeyi kaçırdığımın farkına vardım. Konuşmama müsaade ediyor. Beni acele ettirmiyor. Bana sakin olmamı söylemiyor, tereciye tere satmaya kalkmıyor, her şeyin düzeleceğini söyleyerek teselli etmiyor. Ben içimi dökmeye çalışırken kendinden ya da kendi sorunlarından bahsetmiyor. Anlıyor. Anlatabiliyorum. Tek kelime söylemesine gerek yok. Gözlerinin içine bakınca anladığını görebiliyorum. O bana hiç kimsenin vermediği kadar değer veriyor. Onu harika bir lider yapan da bu: İnsanları gerçekten önemsiyor. Hayatlarını önemsiyor.

“Kenji?”

Nazeera yine elime dokunuyor ama bu defa oturduğum yerde huzursuzca kıpırdanıp kendimi geri çekiyorum. Nihayet gözlerinin içine baktığımda... Şaşıyorum.

Nazeera gerçekten endişeli görünüyor.

“Kenji” diyor tekrar. “Beni korkutuyorsun.”

DEX KOPYA

BENİ GÖR 5.5

Bana Dokunma serisinin beşinci kitabı
Beni Kışkırtma öylesine şaşırtıcı sorularla bitti ki,
Kenji Kishimoto'nun baş rolde olduğu bu muhteşem
yan hikâyedeki cevapları öğrenmeden altıncı kitap
Hayal Et Beni'ye geçmeyin.

Kendini asla bırakma çünkü kaybedecek çok şeyin var.

BENİ HİSSET 6.5

Efsane *Bana Dokunma* serisinin son kitabı
Hayal Et Beni'nin ardından neler oldu?
Juliette ve Warner, Yeniden Kuruluş'u
yok etmek için çok mücadele ettiler.
Şimdi de hayat hiç de kolay geçmiyor çünkü
onlar ve arkadaşları sınırlı kaynaklarıyla
dünyayı istikrara kavuşturmak için çalışıyorlar.
Peki sizce, uğruna savaştıkları bu dünya
Warner ve Juliette'in kavuşmalarını engellemeye
devam edecek mi?

“Tahereh Mafi'nin cesur, özgün ve duygu dolu bir anlatımı var.
Bana Dokunma serisi kendini keşfetmenin heyecanıyla dolu
bir yasak aşkın destanı.”

Ransom Riggs, *Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocuklar Evi*

“Tehlikeli, seksi, romantik ve etkileyici.
İddia ediyorum elinizden bırakamayacaksınız.”

Kami Garcia, *Muhteşem Yaratıklar*

Çeviren: Türkan Çolak

